

# Punt de Vista

EL PUNT AVUI+

JOAN BOSCH I ROURA, president  
JOAN VALL I CLARA, vicepresident  
PERE CARRERAS, director general  
ANNA MARIA RIBAS, directora general  
JORDI GRAU, subdirector general de continguts

LA REVISTA 'CAVALL FORT' CELEBRA  
50 ANYS AMB TRES GENERACIONS DE  
LECTORS AL DARRERE

Antoni Dalmau



Escriptor

## Amor i respecte

**M**e'n recordo com si fos ara. Jo tenia aleshores uns deu anys i un afany de llegir bastant considerable. Havia devorat els volums enquadernats del *Patufet* que corrien per casa, hi havia après sens adonar-me'n les bases del català que encara practico i m'havia adaptat perfectament a aquella alternança regular de les *Pàgines viscudes* de Josep M. Folch i Torres: un conte amb una història sentimental i un altre que tenia com a protagonista algun nen pobre. Però un dia va venir el pare a casa tot content i ens va anunciar que ben aviat sortiria al carrer una revista nova per a infants... escrita en català. Suposo que per a ell, que era un igualadí profundament catalanista i catòlic, el paraigua protector dels "Secretariats catequístics de Solsona i de Vic" (!) era una garantia absoluta, tant pel que feia als continguts de la revista com respecte a la censura i les arbitriarietats de la dictadura. L'anunci s'acompanyava d'un element fonamental per captar l'interès d'aquells infants dels anys seixanta: seria una revista de colors, ben il·lustrada, "moderna": el temps del *Patufet* ja era tot un altre...

**I UN DIA VA ARRIBAR LA REVISTA**, que es deia *Cavall Fort* i que no sols va complir a la perfecció les nostres expectatives, sinó que va esdevenir un company inseparable, que esperàvem amb delit. Aviat ens va anar configurant tot un món imaginari poblat d'escriptors i il·lustradors magnífics que recordo perfectament però que ara no goso citar perquè tinc por de deixar-me'n algun, i no podria perdonar-m'ho. I, és clar, a partir del número 17 i amb un format una mica més gran, la descoberta formidable de les tires dels còmics belgues i l'adhesió incondicional a les aventures de la patrulla dels Castors, d'en Jan i Trençapins –que després es prolongarien cap als Barrufets que encara perviuen– i *tutti quanti*... La devoràvem de dalt a baix, i la tornàvem a llegir, com una manera de cobrir la transició fins que arribés el proper número, que es feia esperar tant.

**EN ALGUN MOMENT QUE DESCONEC**, la revista va començar a utilitzar un missatge promocional que deia que "*Cavall Fort* és una prova d'amor i de respecte envers els nois i noies que l'han de llegir". Mai un eslògan no s'havia ajustat millor a la realitat del producte. En pri-



CRISTINA LOSANTOS

mer lloc, naturalment, amor envers el destinatari natural de la revista, que era el centre de l'interès i les preocupacions dels qui la pensaven i la confegien,

**“«Cavall Fort» és una prova d'amor i de respecte envers els nois i noies que l'han de llegir.”  
Mai un eslògan no s'havia ajustat millor a la realitat del producte**

i que tot el sant dia rumiaven com servir millor aquest objectiu. Però alhora, de manera inseparable, una prova de respecte, de voluntat de considerar els seus lectors com a persones que no podien ser manipulades i que, per molt infants que fossin, no podien ser tractades com uns menors d'edat permenents.

**AIXÍ VA SER, DURANT MOLTS ANYS**, fins que ens vam anar fent grans i cada vegada la llegíem o la fullejàvem més de pressa. No hi feia res, però: sabíem que els trets essencials que ens havien fet estimar aquella publicació continuaven vigents i els detectàvem en els nous col·laboradors i en els nous continguts que ja no devoràvem com abans. Però per això vindrien els nostres fills, que en pren-

drien el relleu i la llegirien amb idèntica passió, i s'amararien d'una llengua i uns valors que nosaltres havíem considerat irrenunciables. Ja no hi havia les urgències d'abans, ni *Cavall Fort*, per fortuna, no era aquell bolet solitari que constituïa una excepció, i tenia altres bones companyies també en el món de l'edició i de la premsa. El país s'havia anat normalitzant i els recursos a la nostra mà, començant per l'escola catalana, ens permetien albirar un país com els altres, cada vegada més lliure. I la revista continuava sortint, tan ben feta com abans, i ara ja són els nostres néts els qui estan cridats a prendre aquell relleu, mentre quedi gent disposada a accomplir aquest acte de servei.

**FINS QUE HA ARRIBAT EL DIA** en què algun periòdic ens informa que la revista *Cavall Fort* es disposa a celebrar el seu cinquantè aniversari, concretament demà 2 de desembre, en un acte tan normal i tan extraordinari alhora que serà encapçalat pel president de la Generalitat de Catalunya. I la premsa, quan parla d'aquest aniversari, informa els lectors d'aquesta segona dècada d'aquest tercer mil·lenni que, quan va sortir el 1961, la revista va néixer "amb l'objectiu d'ajudar els seus lectors a adquirir el gust per la lectura i la curiositat per l'entorn, i per estimular la seva creativitat". I ens roda el cap i ens assalta un atac de nostàlgia, i pensem que aquests objectius s'han complert amb escreix. I constatem que el món és diferent, que ens hem fet mig segle més grans i que una modesta revista infantil quinzenal ja no pot aspirar a causar l'impacte que va causar-nos a nosaltres. I que els seus responsables deuen haver de discutir amb moltes més dificultats que abans quins són els valors que han de transmetre actualment i amb quins mitjans tècnics i gràfics han de poder-los servir, ara que la nova tecnologia els posa a les mans instruments tan rics i tan diversos.

**I ARA QUE MIREM LA REVISTA** tan de lluny, i que només aspirem vagament a inocular-la fins al moll de l'os dels més petits que corren per casa, desitgem només que aquesta flama pervisqui de manera indefallent, que sempre hi hagi algú disposat a continuar elaborant una prova d'amor i de respecte envers els nois i noies que, cinquanta anys després, hauran de llegir-la.